

1847

TIJDVERZEN.

I. VREDESWAAN.

(1913 en '14.)

Gelijk een landschap in den zonnegloed,
 Waar wijd de lucht zich welft in blauwe bogen,
 Waar 't loover door geen windje wordt bewogen,
 En 't lange gras niet opwuift voor den voet, —

Gelijk de spiegel van de blijde zee,
 Waarop maar even zich de deining teekent
 En dan zich zwijgend neerlegt, zachtkens sprekend
 Van rust en vriendelijkheid en kalmen vree, —

Zoo lag Europe in zoete mijmering
 En droomde, dat de gulden tijd zou komen,
 De tijd, met bevend voorgevoel vernomen
 In vreepaleis en wereld-eeniging.

Geen oorlog meer, die rood de velden blaakt!
 De wapnen weg! Laat wilde dieren vechten!
 Het scheidsgerecht zal alle twist beslechten;
 In hartlijke eenheid zij de strijd gestaakt!

Zoo was de droom. Maar klonk daar niet een zucht?
 Ging daar geen bange huidring door 't gebladert,
 Gelijk wanneer de storm van verre nadert,
 En reeds zijn aâm doet voelen in de lucht?

Ging daar geen schaduw langs der waatren vlak?
 Liet zich geen rimpling op hun spiegel merken,
 Alsof een zwarte vogel met zijn vlerken
 Die zoete rust op 'tonverwachtst verbrak?

II. KRIJG.

(1914.)

Eén schot, één schok! Een dubbele vorstenmoord!
 Een bloed, dat duizendvoudig werd gewroken!
 O Serajewo! 't vuur, in u ontstoken,
 Hoe rolde 't langs Europa's velden voort!

Nauw valt een vonk in 't dorre heideveld,
 Of 't eerste kruidje vangt reeds aan te gloeien,
 En eer gij 't weet of keeren kunt, daar loeien
 De vlammen reeds, ontoombaar in geweld.

Nauw breekt de vloedgolf op één punt den dijk,
 Of schuimend stort de zee zich in den polder,
 Dat angstig 't landvolk vlucht naar terp en zolder,
 In vreeze, dat de laatste steun bezwijk'.

Zoo viel de vonk en stak Europe in brand;
 Zoo brak de dijk en liet de golven binnen.
 Zoo kon de krijg een groot terrein zich winnen,
 En kon zich storten over land bij land.

Toen daverde het land, de zee, de lucht;
 Toen kreet het hart om 't zinneloze moorden,
 En van de Noordzee tot des Eufraats boorden
 Klonk angst en wee en kermen en gezocht.

De dag zonk neer in tranen en in rouw;
 In rooden gloed ging 't vriendlijk zonlicht onder;
 't Werd nacht, een nacht met bliksemvuur en donder,
 Of nooit een blijde morgen keeren zou.

III. VERSCHRIKKING.

(1914 en '15.)

Nu draaft de krijg in al zijn dolheid voort;
 Heerscht Satans wet in plaats van Gods geboden.
 Nu hoonlacht men om dat: Gij zult niet dooden!
 En is hij held, die 't meeste menschen moordt.

Nu is de leugen los, en grijnst en lacht;
 De waarheid vindt geen plaats, waar zij kan rusten.
 Nu grimt de woede en grijpt wat haar mag lusten
 En knevelt wat als recht eens werd geacht.

Nu dreunt de doffe toon van 't grof kanon
 En 't hel en scherp geknetter der geweren;
 De vaste steden gaan ten bouwval keeren
 En buskruitdamp beschaamt het licht der zon.

Nu daalt van boven de verwoesting neer,
 Wijl de verschrikking loert in 't diep der golven;
 De vruchtbre bodem, onder 't puin bedolven,
 Geeft in geen jaren oogst voor arbeid weer.

Gelijk de zeis het graan grijpt tot haar buit,
 Zoo maait de dood zijn oogst van groote schooven;
 Gelijk de droppels heete vonken dooven,
 Zoo blusschen kogels vuurge levens uit.

Gelijk de hagelslag uit onweerswolk
 In woesten greep de rijke velden teistert,
 Zoo raast de krijg, verbreekt, verwoest, verbijstert,
 En brengt tot doffe wanhoop volk bij volk.